

сществуване на момъкътъ или момата захванжти въ борба съ животътъ. Животътъ на семейството е една дълга горѣсть, усладявана само отъ усмивкитѣ на дѣтето или сполукитѣ на синътъ.

Сега иде въпросътъ: скърбта злина ли е, както говоряхъ дрѣвнитѣ философски училища? Ние ще отговориме като стоикътъ Посидониусъ, но въ другъ смисль: Не, скърбта не е злина. Семейството, което живѣе постоянно въ съгласие и хармония, кло ни постоянно, чрѣзъ дѣйствието на челоуѣческитѣ страсти, къмъ разслабвания и развала. Челоуѣкъ не изоставя страститѣ си, като влѣзе въ семейството: желанието къмъ независимостта, любовта къмъ удоволствията и много още други причини отдаляватъ несъзнателно мжжътъ отъ жената и родителитѣ отъ дѣцата. Ако семейството е щастливо, то се наслаждава отъ щастието безъ да го вкува, безъ да го чувствува, както ние се наслаждаваме отъ здравето, стойността на което само болнитѣ могатъ да оцѣнятъ. Тогава семейството е въ опасностъ: мжжътъ отива по работата си, жената по удоволствията си, и дѣцата се оставятъ подъ грижата на възпитателитѣ и учителитѣ. Тогава дохожда скърбта, и дохожда на време. Съ тия добродѣтелни удари, съ тия кървави промѣнения, съ тия щастливи рани, нравственното чувство се връща въ семейството, и истинското назначение на домакинството се явява въ всичкото си строго величие. Но иѣкои казватъ че тия удари се стрспалятъ и на невиннитѣ и на виновнитѣ. Азъ отговарямъ: кой може да ласкае себе си че е свършенно невиненъ?